

Пролетарі всіх країн, єднайтеся!

За наукові кадри

ОРГАН ПАРТКОМУ, РЕКТОРАТУ, ПРОФКОМІВ ТА КОМІТЕТУ ЛКСМУ ОДЕСЬКОГО ОРДЕНА
ТРУДОВОГО ЧЕРВОНОГО ПРАПORA ДЕРЖАВНОГО УНІВЕРСИТЕТУ ІМЕНІ І. І. МЕЧНИКОВА.

Видається з 1933 р.

№ 4 (1777). 26 СІЧНЯ 1990 РОКУ.

Ціна 2 коп.

У ТРАВНІ ЦЬОГО РОКУ НАШОМУ УНІВЕРСИТЕТУ ВИПОВНЮЄТЬСЯ 125 РОКІВ. КАЖУТЬ, ОСОБЛИВИХ ЦЕРЕМОНІЙ НЕ БУДЕ, БО ДАТА — НЕ «КРУГЛА».

А ВТІМ, ЯКЕ ЦЕ МАЄ ЗНАЧЕННЯ ДЛЯ ЮВІЛЯРА. В ДЕНЬ СВОГО НАРОДЖЕННЯ ВІН ХОЧЕ БУТИ У ДОБРОМУ ЗДРАВ'І. А ЦЕ ЗНАЧИТЬ, ЩОБ СЛУЖБОВІ І АУДИТОРНІ КОРПУСИ МАЛИ ПРИСТОЙНИЙ ВИГЛЯД (А НЕ ЗОВНІШНІЙ МАРАФЕТ, ЯКИЙ МОЖЕ ОБІЙТИСЯ БЮДЖЕТУ В ЧИМАЛУ КОПИКУ!). І ҚОЛЕКТИВ УНІВЕРСИТЕТУ ТЕЖ МАВ БИ ДОБРИЙ НАСТРІЙ З НАГОДОЮ ЮВІЛЕЮ. ПРОТЕ НАШІ З ВАМИ НАСТРІЙ ЗАЛЕЖИТЬ ВІД БАГАТЬОХ ФАКТОРІВ. ПРО НИХ МІ І ПОЧИНАЄМО НАШІ ПУБЛІКАЦІЇ ПІД РУБРИКОЮ «НЕЮВІЛЕЙНЕ».

до виборів

ОФІЦІЙНЕ ПОВІДОМЛЕННЯ

12 січня ц. р. «ЗНК» опублікувала список викладачів, працівників і студентів університету, висунутих кандидатами в депутати Верховної Ради УРСР та місцевих Рад народних депутатів.

Всі кандидати зареєстровані відповідними виборчими комісіями, і з наступного номеру редакція «ЗНК» починає знайомити з ними своїх читачів.

У ПАРТКОМІ ОДУ

В січні-лютому 1990 р заплановано провести засідання парткому з таким порядком денним:

31 січня: 1. Про діяльність партійних організацій університету на етапі виборів народних депутатів Української РСР і місцевих Рад.

2. Про завдання партійної організації Одеського університету щодо підготовки до ХХVІІІ з'їзду КПРС.

28 лютого: 1. Про роботу партійної організації кафедри «РКИ» і деканату по роботі з іноземними студентами з питань перебудови учбово-виховного процесу.

2. Про хід виконання парткомом і ректоратом постанови партійних зборів університету від 20 квітня 1989 р. «Про перебудову учбового процесу і підвищення якості підготовки спеціалістів в Одеському держуніверситеті».

3. Звіт комісії парткому з соціально-побутових питань.

ПАРТКОМ.

«Не втратити почуття історичної самокритики»

23 січня на засіданні вченої ради історичного факультету вчорашнього вшанували ювіляра — завідувача кафедрою нової і новітньої історії, доктора історичних наук Семена Йосиповича Аппатова. Йому вже 60.

Відкрив засідання виконуючий обов'язки декана факультету доцент О. Ф. Самойлов.

Багато доброго було сказано іменинникові. І всі слова були щирими — без засуджуваної в наш час велемовності, без фіміаму, властивого не доброї пам'яті застійного періоду. Реалізувалися — і це не раз підкреслювалось у виступах — проголошувани сьогодні принципи демократичного суспільства: гідна увага гідним ділам людини.

— У професорі Аппатові, — підкреслив у своєму вітальному слові перший проректор ОДУ професор М. П. Коваленко, — благотворно й органічно поєднуються якості, які й повинні характеризувати сьогоденні справжнього університетського вченого. Понад сотня серйозних наукових публікацій і шість монографій в галузі політології — такий, як що говорити коротко, підсумок наукової діяльності Семена Йосиповича.

Але цим не вичерпуються справжні заслуги вченого. Чи не найголовнішою з них він вважає свою викладацьку, наставницьку роботу в університеті.

«У «Слові про вчителя», з яким на засіданні вченої ради виступив Ігор Миколайович Коваль — вихованець ювіляра, підкреслено: «Для нас, студентів, не дуже добре вихованих і абияк убраних, зате сповнених усяляких амбіцій, Семен Йосипович сам був, що називається, університетом культури. Звичайно, не лише він один, я скривдив би факультет,

якби дозволив собі такий виступ. Але свободні мова — про Семена Йосиповича. Ми під його наглядом якось непомітно звикали до того, що справжнє знання спромгне, здатне на повагу до знань інших людей, що справжня культура — без претензійності, що глибина думки передоачає її оошир, неомеженість, що усталеність переконань не лише допускає, а й заохочує чинись переконаність».

Все це — про Семена Йосиповича Аппатова, вченого-політолога, незмінного ректора Одеського університету міжнародних відносин, журналіста — міжнародника, блискучого лектора й публіциста, члена багатьох вітчизняних і зарубіжних академічних і громадських комітетів, комуніста і людини, якій ніщо людське не є чужим.

Ювіляра сердечно вітали представники партійних і радянських органів, громадських організацій, факультетів і кафедр університету, вищих навчальних закладів міста. Були зачитані вітальні телеграми відусоди.

Зі словом-відповіддю виступив ювіляр.

— Сьогодні, в обстановці напружених соціальних і міжнародних відносин, — сказав С. Й. Аппатов, — дуже важливо вміти мислити історично, вміти в хаосі розгледіти майбутнє, вміти щоденні події осмислювати на основі фундаментальних знань. А ще важливіше за сучасних умов не втратити почуття історичної самокритики.

Нове політичне мислення, що його ми поступово вводимо у наші повсякденні справи, — єдиний засіб подолати кризу, яку зараз терплять суспільні науки.

Брати участь у цьому процесі вважаю за свій громадянський і партійний обов'язок. Власкор.

Давно очікуваний експеримент провели на кафедрі наукового комунізму (поки що стара назва) доцент С. І. Дмитрієва і асистент С. Б. Машаров. Нетрадиційним став для п'ятикурсників екзамен цього року — він пройшов у формі співбесіди і дискусії «на рівних». Задоволено вийшла з аудиторії Інна Панченко — щойно вона отримала «п'ятірку». Експеримент, що розпочався, підтвердив ефективність нового методу. Фото В. ПАЩУКА.

неювілейне

ІЗ ПУНКТУ А В ПУНКТ Б...

Отже, трудову угоду про заходи охорони праці й техніки безпеки між профкомом і адміністрацією ОДУ на 1990 рік опрацьовано. Її підписали ректор університету І. П. Зелінський і голова профкому Л. Х. Калуст'ян. Один з примірників цієї угоди надійшов до редакції «ЗНК». Проте друкувати ми його не будемо. Причини такі: суто технічні ускладнення (таблиці, що їх дуже важко вмонтувати в полосу, а понад те — хто їх читатиме?); крім того, в читачів може виникнути підозра, що газета їх просто заводить в оману — настільки сумнівним є «внутрішній» зміст деяких пунктів.

Ось приклади на підтвердження сказаного.

Пункт 1. Закінчити підготовку проектно-кошторисної документації на капітальний ремонт хімічного корпусу й НДІ фізики, що планувалася на 1989 рік. Відповідальний — П. Г. Деменчук, строк виконання — II квартал.

Запитань до цього пункту безліч. Що, скажімо, означає «планувалася на 1989 рік»? Підготовка проектно-кошторисну документацію підготовлено ще торік і вже дещо зроблено й у ремонті, то на яку суму? Чіткої відповіді на ці законні запитання до пункту. І читачне знайде. Зате побачить: строк виконан-

ня пункту — II квартал. Це може бути квітень, а може бути й червень. А конкретніше?

Далі. Якщо в пункті I мається на увазі саме червень, то з огляду на досвід виконання торішнього договору можна не сумніватися, що документація буде готова не раніше кінця цього року. І це — в кращому разі.

Єдине, в чому сумнівів немає найменших, то це в тому, що вартість опрацювання документації, а точніше, закінчення її підготовки в цьому році становитиме 10 тисяч карбованців. Таку цифру названо в трудовій угоді. Інакше кажучи, якщо колективи хімфаку й НДІ фізики сподіваються на початок ремонту десь у 1991 році, то вони — великі оптимісти. І базується такий наш прогноз на ґрунті багаторічних безплідних дебатів стосовно капремонту. Єдине, чим згідно з угодою можна вітати хіміків, то це пунктом 2, у якому сказано: «Провести вибірковий ремонт каналізації корпусу хімічного факультету. I квартал. 3 тис. крб.» Але який обсяг робіт стоїть за цими трьома тисячами? На це запитання угода відповіді не дає.

З такою самою конкретністю (пункт 3) обіцяно хімфакові поладити вентиляційну систему. В тому ж таки. I кварталі, але вже на 5 тисяч карбованців. А всього різних підроб-

бітків, підмазувань та підфарбовувань має бути зроблено цього року на 15 тисяч карбованців. Що ж, мабуть і в цьому є потреба...

Та ось читаємо далі. Пункт 13: Оновити дошки в деяких аудиторіях учбових корпусів. Строк виконання — III—IV квартали, вартість робіт — 10 тисяч карбованців. Це ж бо в яких аудиторіях та скільки дошок має бути оновлено? Широкий простір для... творчості і фантазії.

Або пункт 18. Розв'язати питання про зливу каналізацію при головному вході нового аудиторного корпусу (Пролетарський бульвар, 26/28). Тут ціну визначено, як кажуть, побожому: лише одна тисяча карбованців.

На трьох пунктах угоди — 19, 32 і 33 мусимо спинитися докладніше. Спробуйте-но отак собі зразу схопити суть пункту 19: «Утворити комісію з представників служб АГЧ і накреслити перспективний план з метою розробки пропозицій щодо створення нормальних умов праці в новому аудиторному корпусі (Пролетарський бульвар, 26/28).

Складається враження, що формулюванням цього пункту займався аж ніяк не профком, бо дуже вже видно «почерк» виконробів АГЧ, які набули неабиякої вправності в складанні документів-кросвордів. По- [Закінчення]

Початок на 3-й стор.]

З КОГО Ж ПОЧИНАТИ?

Чи потрібен сьогодні нашій країні тямущий спеціаліст? Дуже часто на це запитання можна почути відповідь: не те тепер студентство. Тобто, не з такого середовища виходять по-справжньому тямущі спеціалісти. От за наших часів... — і починається перелік усіх колишніх якостей: працьовитості, потягу до знань, юнацького завзяття, побутового аскетизму, захоханості в майбутню професію...

Ми, звичайно, погоджуємося з такими порівняннями. Але варто розібратися в них і чіткіше.

Для цього треба простежити шлях, який вів молодь, скажімо, 20-х—30-х років на студентську лаву. Як правило, цей шлях мав три етапи. Загальної середньої освіти, в сьогоdnішньому розумінні, тоді не було, тому основною формою загальноосвітньої школи була школа-семирічка (до 1934 р.). Водночас в промислових центрах при підприємствах існувала фабрично-заводська семирічка. Для вступу до вузу бажано закінчували робітничі факультети. Середня школа (десятирічка) почала своє існування в 50-і роки.

Склавши випускні іспити в школі (їх кількість доходила до дванадцяти), майбутній студент просіювався крізь густе сито вступних іспитів до вузу. Вузив же було значно менше, ніж тепер, і вони мали з чого вибирати.

Вступних іспитів налічувалося в середньому п'ять, а сумарний прохідний бал сягав не менше 24-х. Не слід забува-

ти й про психологічну обстановку в суспільстві, а отже й у тогочасному молодіжному середовищі. Молоді люди вірили, що вони покликані допомогти рідній країні тим, що придуть у народне господарство добрими спеціалістами.

А як стояли справи у 80-і роки? З 1970-го проголошено обов'язкову середню освіту. Відтоді пішла орієнтація «на вал», і, певна річ, потрібної якості навчання не стало. Та й до чого ця якість? Адже вузи знизили свої вимоги. При багатьох із них почали діяти підготовчі відділи, завелася ціла низка пільг для різних груп вступників, які зараз становлять більшість абітурієнтів, процвітає набір до вузу за цільовим призначенням.

Чим пояснити сьогоdnішній цільовий набір? Згадаймо що він (і всі інші пільги) через п'ять років трансформувалася в примусовий розподіл. Якщо 30 років тому труднощі молодого спеціаліста можна було пояснити труднощами країни, яка пережила війну, то тепер цього пояснити вже нема чим.

Та все ж молоді спеціалісти потрібні. І вища освіта для них погоджується на «максимальні поступки»: молодим спеціалістам незалежно від якості їх підготовки, пропонують відсталі заводи, зруйновані колгоспи, рутинні школи. І все це — за буквальною жebraцьку платню, яка є нічим іншим, як рештою зарплати після врахування стипендії, одержаної за п'ять років навчання.

Тож що тепер можна вимагати від студента, явно не орієнтованого на кінцевий резуль-

тат своєї навчальної праці, від якої залежить його майбутнє? Тому цілком природно, що студент більше часу віддає своїм побутовим клопотам, про які, зрештою, теж ніхто не дбає.

Крім того, з 1984 року студентів перших-других курсів рік у рік протягом п'яти років забирали на службу в армію. Це теж не сприяло зростанню рівня їх професійної підготовки. Не сприяли цьому й щосінні «колгоспні» епопеї, а також непродумані практики та військова кафедра.

На нашу думку, багатьом із сьогоdnішніх викладачів до вподоби такі вимоги до рівня підготовки спеціалістів, адже вони дають змогу протягом десятиріч викладати один і той самий курс. А оскільки середній рівень студента продовжує знижуватися, то виникає ілюзія, що професіоналізм деяких викладачів, які ігнорують потребу наполегливої роботи над собою, неухильно зростає.

Отакій парадокс.

З огляду на все, сказане вище, напрошується висновок, що система вищої школи являє собою замкнене коло, оскільки вузи задовольняються тим, що задовольняють невибагливе соціальне замовлення суспільства.

Що ж до вищої школи, то вона як справлялася, так і справляється (при тому блискуче!) з безперервним процесом їх виробництва.

Тож з кого питати?

**В. ЄСАУЛЕНКО,
А. ФИЛИПЕНКО —
студенти істфаку.**

Улюблений предмет Франчески Перепльотчиної, третьокурсниці факультету РГФ, — англійська мова. Студентка мріє стати кваліфікованим перекладачем, поїхати на стажування до Лондона, мовляв, лише там — справжній коу-інгліш.

Проте, як саме складеться доля, сказати поки що важко. Чи не відіграє тут фатальну роль її власна роль у фільмі Юрія Мохульського «Деня-вю». Образ дуже приємної, скромної і при цьому досить таємничої незнайомки.

Треба сказати, що це — не лише кінематографічне амплуа Франчески. В житті вона теж така, як на екрані. Тільки дещо енергійніша і цілеспрямованіша. Адже успіх (у цьому студентка твердо впевнена) не світить безладним і лінивим.

А. ВІКТОРОВА.

дисциплін. Цей курс, на нашу думку, краще було б назвати «Політична історія СРСР ХХ століття», оскільки історичні явища існують, як відомо, не лише в часі, а й у просторі. **Що ж до викладачів такого курсу, то перед ними, якщо взяти до уваги необхідність повернення своєму предмету справжнього наукового обличчя, стоїть завдання особливої ваги: відповідальність за вихід історичної науки з кризи, за вироблення нового бачення соціалізму, його минулого і сучасного.**

Якщо для філософа джерелом наукового дослідження може стати звичайне спостереження, то для історика таким джерелом є передусім документ. Штучно звужена в умовах адміністративно-бюрократичного керування, наукою джерелознавча база, фальсифікація документів, абсолютизація партійних резолюцій були однією з причин кризи історичної науки. Її розвиток неможливий без порівняльного аналізу джерел. А для цього треба комплектувати бібліотеки творами представників різних

ко-партійні проблеми дожовтневого періоду вивчалися переважно в руслі діяльності центральних партійних органів та політичних процесів у Центральній Росії. Тимчасом, історичний розвиток кожного національного регіону криє в собі як спільні для всіх риси й закономірності, так і особливі, притаманні лише йому явища. Науковий рівень викладання дисципліни в нашій республіці вимагатиме глибокого аналізу соціально-політичних проблем України, критичного розгляду програм буржуазних і дрібно-

шення контрреволюційних сил, його аморальність ніхто сьогдні не ставить під сумнів. Саме терор пролетарської революції і громадянської війни призвів до багаторічного занепаду морального стану нашого суспільства. У геніальних пердбаченнях Ф. М. Достоєвського, А. П. Платонова, Є. І. Зам'ятіна цю проблему відбито. Терор, як свідчить історія, виносить нагору людей, позбавлених політичних і моральних принципів, і цим закладає фундамент для узурпації влади. Проте умови, за яких формувався режим особистої влади вождя, слід вивчати в контексті політичної історії всіх країн комуністичної орієнтації, суперечливого досвіду їх правлячих партій.

Чи стане політична історія ХХ століття справжньою науковою дисципліною?

Що ж, на наш погляд, треба для того, щоб згаданий курс став справді науковою дисципліною?

Одна з найперших вимог — творче ставлення до спадщини марксизму-ленінізму. Політична історія ХХ століття показує, що не лише Маркс, а й Ленін не змогли скласти всеосяжної характеристики саморозвитку капіталізму, динаміці його внутрішніх потенцій. Тому догматичне студювання ленінських праць, у яких дано оцінку імперіалізму початку нашого століття, лише підтримує авторитет марксизму-ленінізму як методу пізнання соціальної дійсності.

Настав, отже, час назвати речі своїми іменами. Значна частина ленінських положень дожовтневого періоду потребує нового прочитання. Проте й у найновіших програмах суспільних дисциплін цього ще не взято до уваги. До теоретичної спадщини В. І. Леніна треба ставитися так, як він сам ставився до праць К. Маркса і Ф. Енгельса, — творчої без канонізації.

Друга обов'язкова умова того, щоб «політична історія» стала справжньою гуманітарною наукою, — формування широкої джерелознавчої бази.

політичних партій, створити для студентів можливість ознайомитися з програмами партій, які діяли в Росії до Жовтневої революції.

З цією умовою тісно пов'язується потреба серйозного вивчення всього цінного й позитивного, що дала людству російська соціал-демократія, дослідження ролі правої соціал-демократії в розвитку робітничого руху в Росії.

На жаль, наукова бібліотека нашого університету нічого, крім творів Г. В. Плеханова і деяких праць А. Н. Потресова й Ф. Дана, своїм відвідувачам запропонувати не може. Майже зовсім немає творів реформістського крила російської соціал-демократії. Потребують поповнення наші бібліотечні фонди також документами, які б розкривали внесок міжнародної соціал-демократії в розвиток цінностей соціалізму. Все це неабияк розширить джерелознавчу базу суспільних наук, а головне — навч продемонструє, що мова повинна зараз іти не про кризу соціалістичної ідеології загалом, а про кризу її лівокомуністичної доктрини.

Перехід до викладання нового курсу політичної історії потребує серйозного, поглибленого вивчення проблеми загального й національно-особливого. Донедавна історич-

буржуазних партій, їх національних платформ. З огляду на це треба посилити міжкафедральні зв'язки, зокрема з кафедрами історії України та історії СРСР, урізноманітнити форми обміну досвідом роботи.

Принципове значення має вивчення не лише позитивного, а й негативного досвіду політичних партій, у тім числі КПРС та інших правлячих партій. Не поділяючи тверджень про те, що сталінізм виріс безпосередньо з Жовтневої революції, я разом з тим вважаю безперспективними спроби деяких істориків спорудити «китайську стіну» між методами революційної боротьби періоду соціалістичної революції і громадянської війни та методами формування адміністративно-командної системи. Є всі підстави гадати, що така стіна існуватиме значно менше від свого оригіналу. Діалектика соціальної революції взагалі, а пролетарської зокрема, виявляє себе, як відомо, й у тому, що активізуються не лише здорові суспільні сили, а й соціальне дно з його неучтвом, тупою агресивністю, жорстокістю. Це неабиякою мірою формує передумови майбутнього тоталітарного режиму. На жаль, Жовтнева революція не обійшлася без терору. І хоч спрямовувався він на приду-

Особливе місце в предметі політичної історії СРСР повинні посідати політичні й соціальні проблеми сьогдення, проблеми періоду перебудови. Тут не можна обійтися без постійних і щонайвідвертіших контактів із соціологами, без використання в лекціях та на семінарах результатів їхніх досліджень. Потрібен також всебічний аналіз політичних аспектів демократичного робітничого руху кінця 80-х років, вивчення конструктивних пропозицій Народного руху України за перебудову, нових явищ у студентському житті. На цьому напрямку роботи велику допомогу може подати вузівська преса, особливо багатотиражні газети, які в наших умовах мають бути не лише органом парткому й адміністрації, а й своєрідним каналом вивчення і трансляції громадської думки.

В наш динамічний час, коли перебудова входить у свою вирішальну стадію, безперечно, мінятимуться і структура, і зміст дисциплін гуманітарного циклу. Але беззастережним є одне — споруджувати будову нових історичних дисциплін на засадах історизму, об'єктивності, пріоритету загальнолюдських цінностей.

**Ю. СУРАЙ,
кандидат історичних наук, доцент
кафедри історії КПРС.**

Я навмисне не взяв у лапки слова «політична історія ХХ століття» в заголовку цієї статті, оскільки мова йтиме, передусім, не про навчальний курс, що прийшов на зміну «Історії КПРС», а про історію як таку. Річ у тім, що всю вітчизняну історичну науку, предметом дослідження якої є проблеми ХХ століття, в тому числі історію СРСР, історію УРСР і новітню історію охопила криза. Але найбільшою мірою це стосується історико-партійної науки, функції якої були обмежені апологетикою наявних реальностей і коментарями офіційних документів. Догми про неминуче переможну ходу соціалізму, про автоматичне зростання керівної ролі партії в радянському суспільстві, про перманентні успіхи нашої економіки мали свій вплив (і досить негативний) також і на суміжні історичні дисципліни. Соціально-політична історія та її основні сюжети подавалися здебільшого стереотипно в цілому ряді історичних дисциплін. І насамперед це стосується таких проблем, як історія реформістського крила соціал-демократичних партій Росії, історія громадянської війни, колективізація, формування адміністративно-командної системи, зовнішньополітична діяльність сталінського керівництва тощо.

Введений наказом Держкомосвіти курс «Політична історія ХХ століття» має стати дисципліною, що значною мірою інтегруватиме наукову проблематику суміжних історичних

як справи, «вечірнику»?

Минає день...

але в аудиторіях не гасне світло. Сюди приходять студенти вечірньої форми навчання. Багато хто приїздить одразу після роботи, не маючи й часинки на перепочинок. Здебільшого це піонервожати, виховательки дитячих дошкільних закладів, бібліотекарі, тобто ті, кому доводиться мати справу не з чітким ритмом виробництва, а, як тепер модно говорити, з людським фактором. Багато хто з них після цілоденної біганини й крутанни сподівається хоч трохи посидіти, дати спочинок ногам під час лекції. Але...

Ольга Рибничева, студентка 1 курсу філологічного факультету, бібліотекар:

— Сидіння в аудиторіях дуже незручні. Широкі, на бильце не обіпрешся. Набагато зручніше було б замість лав, прикручених до підлоги, поставити при столах звичайні стільці. Незручне сидіння дуже заважає зосереджуватись.

Ганна Чемьоркіна, теж першокурсниця філфаку:

— Після роботи я одразу їду до університету. І найчастіше голодною. Щоразу сподіваюся перекусити в університеті перед початком занять. Та далеко не завжди мені це вдається. Буфет найчастіше в цю пору буває закритим. А чом'юму не працювати хоч би до 19 години?

Дуже корисні були б для студентів вечірнього відділу, які працюють і живуть у віддалених від університету районах, автобуси. Вони б окупилися, якби хтось подумав такі маршрути організувати.

Олена Довбенюк, студентка 1 курсу філфаку, піонервожата:

— Хотілося б, щоб питання семінарських і практичних занять нам давали заздалегідь, хоч за місяць, бо підготуватися за кілька днів до них неможливо: цілими днями на роботі, а ввечері в університеті... Залишаються тільки вихідні.

Відомо, що студенти вечірнього навчання мають право на додатковий (неоплачуваний) вихідний день за місцем роботи. Але це чомусь стосується

лише п'ятикурсників. Чому? Адже найважче саме на першому курсі — це знати усі. Треба «втягуватися», опанувати величезний обсяг літератури. Хочеться ж бути не просто слухачем, а поінформованим і зацікавленим учасником занять. На філфаку дуже багато часу потрібно на читання. Тож чому додатковий вихідний мають лише люди, які вже наприкінці шляху?

Має Олена й інші запитання. Й, наприклад, сподобався курс «Слов'янська філологія». Де і як вона та інші зацікавлені могли б подовжити його вивчення?

Олена Лихачова, староста 1 групи:

— Можна було б розпочинати заняття трохи раніше, адже багатьом далеко додому. Не завадило б і краща робота культурного сектора.

Справді, майже вся група, старостою якої є Олена, це люди 1968—1969 років народження. Вікової різниці між ними і студентами стаціонару нема. Тимчасом їм залишається тільки заздрісно поглядати на своїх ровесників зі стаціонару, які слухають, наприклад, вірші Йосифа Бродського у виконанні Михайла Козакова, а «вечірникам» до Актового залу в цей час зась, вони мусять іти на лекції.

У зв'язку з цим виникає питання про вільне відвідування лекцій. Хто може сказати, що для майбутнього філолога літературознавця важливіше: отримати такі вірші Бродського в такому чудовому виконанні чи чергова лекція, яку б можна було, як винажок, перенести на інший день?

Ще одне. Чому нікому в університеті й на думку не спадає подбати про культурне дозвілля студентів вечірнього навчання? Студентський клуб! Чом би йому не згадати про цих людей та не організувати щось для них у вихідні дні?

Отже, хто допоможе студентам вечірнього навчання, адже вони — теж студенти.

Олена АЛБУ, студентка 1 курсу філфаку (вечірнє навчання).

Із пункту А в пункт Б...

(Закінчення.)

Початок на 1-й стор.

над те, пункт 19 — єдиний в угоді, де не вказано вартості робіт. Може, саме в цьому й полягає важливість і значення цього пункту для тих тисяч студентів і викладачів, що просто змучилася, чекаючи реального поліпшення побутових умов у новому аудиторному корпусі?

Зате два інші пункти з названих вище трьох справді примушують посушити собі голову. Пункт 32: Придбати спеціальні засоби індивідуального захисту для студентів університету — протягом року, 23 тисячі карбованців;

Пункт 33: Забезпечити лікувально-профілактичним харчуванням працівників, зайнятих роботою в шкідливих умовах — протягом року, 22 тисячі карбованців.

Можна зрозуміти все це так: скільки засобів індивідуального захисту протягом року буде придбано, стільки й одиниць лікувально-профілактичного харчування буде видано. Принцип розрахунків за середнім, узятим зі стелі, тут просто триумф.

На закінчення цих «несвоєчасних думок» варто зауважити ще й таке. Торік, якщо вірити «агентурним» даним, за статтями охорони праці витрачено близько 94 тис. крб. при плані 139 тисяч. На цей рік передбачено викинути, пробачте, витратити 147, 6 тисячі. Про характер цьогорічних заходів уявлення з пода-

ного вище скласти можна. Тож редакції залишається тільки додати: нас беруть сумніви, що нинішня угода буде виконана повністю. Надто важливими здаються нам пункти угоди. Більше того, дивуємось, як таке можна було підписувати таким відповідальним особам.

І останнє. На сторінці 4-й сьогоднішнього номера в матеріалі 3. Подольнян «Четвертий льодниковий період» дуже делікатно сказано, в яких келійних умовах готувалися умови трудової угоди на 1990 рік. Прочитайте уважно цей матеріал. І повірте — в новій угоді майстерно обминули два надзвичайно важливі питання: коли в аудиторному корпусі стане, нарешті, тепло, і хто конкретно займатиметься не сумнівним лікувально-профілактичним харчуванням, а звичайнісіньким, щоденним — для персоналу і студентів. Бо про яку охорону праці можна говорити, якщо люди хворіють через оте злиденне харчування.

Чому можливі в нашому учбовому закладі такі «гри з трудовими угодами», можна лише здогадуватись. Чому «ЗНК» не публікує цієї угоди, вже пояснено. Як буде виконано цьогорічні заходи щодо охорони праці й техніки безпеки, ми дізнаємось на початку наступного року. А зараз залишається тільки сказати: судячи з угоди, захист інтересів у ній є. Але — чиїх?

М. ЩЕРБАНЬ.

Одеський (Новоросійський) університет со дня свого основания привлек внимание передовыми, богатыми научно-педагогическими традициями. В прошлом столетии вокруг этого передового очага просвещения группировались виднейшие ученые и педагоги эпохи. В результате их целенаправленных усилий в стенах университета выросла великая школа. Отдельные известные представители этой школы прославили отечественную науку не только в России, но и далеко за ее пределами. Неудивительно поэтому, что поступить в университет, приобрести к его научно-педагогическим традициям было весьма почетно. Среди слушателей этого высшего учебного заведения и его выпускников еще до революции было немало представителей различных национальностей, населяющих Российскую империю.

Начиная с прошлого века в университете началось подготовка высококвалифицированных специалистов, азербайджанской национальности. Однако, в существующих исследованиях рассказывается лишь об одном из них — видном партийном и государственном деятеле, известном писателе и враче Наримане Нариманове. Между тем, в дореволюционный период одесскую научно-педагогическую школу прошли десятки молодых азербайджанцев. На основании материалов, собранных мною в архивах Баку, Киева, Тбилиси, Одессы, я бы хотел рассказать о четырех из них. Все эти выпускники являются уроженцами Нахичевани — древнего административного и культурного центра Азербайджана.

Джумшуд - паша Исмаил бек оглы Султанов. Родился в 1849 году в Нахичевани. В 1862 году с отличием окончил уездное училище. Затем продолжил образование в Кутаисской классической гимназии. В 1870—1874 годах учился на юридическом факультете Новоросийского университета. Был одним из любимых учеников профессора по церковному праву Алексея Степановича Павлова. Проявил углубленный интерес к изучению различных юридических наук.

Из аттестата № 1397, выданного Джумшуду-паше 5 июня 1874 года, становится известно, с какими оценками он закончил университет. Так, например, по государственному праву, гражданскому праву, церковному праву, уголовному законодательству, энциклопедии законодательства ему были выставлены отличные баллы, а по международному праву, политической экономии, римскому праву, истории славянского законодательства, финансовому праву оценки «хорошо».

В годы учебы он принимал активное участие в организации и проведении студенческого лектория. Ученый совет университета решением от 31 мая 1874 года присвоил Дж. П. Султанову степеню «Действительного студента юридических наук».

Впоследствии как профессиональный юрист Дж. П. Султанов работал в Нахичевани и Иреване, дослужился до должности помощника губернского окружного суда; он всегда отличался своими демократическими взглядами, старался, по возможности, защищать интересы трудового народа. Султанов явился одним из первых создателей театра в Нахичевани (1886) — сильного крыла азербайджанского театра. Вместе с поэтом и педагогом — просветителем М. Т. Сидги он подготовил «Азербайджанско-персидско-русский» словарь из трех тысяч слов.

Из-за народно-демократических воззрений его несправедливо лишили права заниматься юридической деятельностью. Султанов был одним из близких друзей великого азербайджанского писателя, основоположника критического реализма Джалила Мамедкулизаде. Создавая в 1909 году свою бессмертную трагикомедию «Мертвецы», писатель об-

травлялся к жизненным реалиям и идейным устремлениям своего друга, использовал его в качестве прототипа главного героя пьесы — кефли Искендера.

Дж. П. Султанов скончался в Нахичевани в 1902 году.

Паша Алекпер оглы Султанов. Родился 21 марта 1869 года в городе Нахичевани. Начальное образование получил здесь же, в уездной школе. В 1887 году закончил Елизаветпольскую (Гянджинскую) гимназию. В том же году поступил на юридический факультет Одесского университета, а в 1891 году окончил его. До революции работал в Карской области (ныне расположена на территории Турции — И. Г.) и в Нахичевани — защитником, нотариусом, переводчиком. В 1920—1921 годах являлся полномочным послом Азербайджана в городе Батуме (ныне столица Аджарской АССР — И. Г.). С 1922 по 1928 год работал народным нотариусом города Баку. С 1932 года служил в отделе старей Азербайджанского Государственного Научно-исследовательского института, принимал непосредственное участие в составлении ряда языковедческих словарей. Впервые в республике подготовил словарь юридических терминов.

В 1937 году был незаконно репрессирован.

Гамидбек Халил оглы Шахтахтинский. Родился в селении Шахтагты Нахичеванского уезда 12 марта 1880 года. В 1895 году окончил русскую начальную школу в городе Нахичевани. Затем поступил в Иреванскую учительскую семинарию. С 1899 года преподавал в этой семинарии, вел русский и азербайджанский языки. В 1908—1912 годах учился на юридическом факультете Новоросийского университета. В годы студенчества являлся одним из организаторов кружка «Азербайджанское землячество». После завершения образования работал помощником Елизаветпольского (Гянджинского) окружного суда, а с 1914 года перебрался в Баку, где продолжал исполнять ту же должность. Интересно, что одновременно он окончил в Тифлисе медицинский факультет Закавказского университета и получил специальность врача.

Г. Шахтахтинский в 1913—1920 году принимал активное участие в создании Азербайджанской Демократической республики. В правительственном кабинете, возглавляемом Фаталиханом Хойским, он исполнял обязанности заместителя министра просвещения. 7 декабря 1918 года он был избран в независимый азербайджанский парламент. С 22 декабря 1919 года он работал министром по делам просвещения и религии. Ему в значительной мере принадлежит заслуга открытия Бакинско-

го университета, а также ряда народных школ и семинарий.

В годы Советской власти некоторое время преподавал в Бакинском Государственном университете, получил звание профессора. В 1930—1940 годы продолжил научно-педагогическую деятельность в Азербайджанском государственном медицинском институте. В годы культуры личности стал жертвой массовых репрессий, умер в 1943 году в Архангельской области.

Идаят Эйнал Султан оглы Султанов. Родился 15 июня 1884 года в городе Нахичевани. Начальное образование получил в Нахичеванском уездном училище. В 1898—1906 годах учился во Владикавказской классической гимназии. В 1906 году поступил на медицинский факультет Новоросийского университета. 26 сентября 1906 года обратился с просьбой в ректорат перевести его на юридический факультет. Был одним из любимых студентов профессора Алмазова. Отличался широкой образованностью, эрудицией, проявлял активность в студенческих мероприятиях.

В 1910 году окончил университет. Отец Идаята Султанова — Эйнал Султан — является дедом известного азербайджанского писателя Эйнали Султанова. Материалы, хранящиеся в Одесском областном архиве, позволяют широко изучить этот и другие факты автобиографии азербайджанского писателя.

Всех четверых азербайджанских интеллигентов, о которых мы коротко рассказали, объединяет то, что они являются выпускниками Императорского Новоросийского университета. И еще то, что все четверо родились на древней земле Нахичевани. Этот же университет окончили десятки азербайджанцев из других регионов Азербайджана. Для сведения хочу добавить, что первый президент Академии наук Азербайджанской ССР, академик Мирсадулла Мирсадулов тоже воспитанник Новоросийского университета.

Как видим, Новоросийский университет и азербайджанскую интеллигенцию связывают многочисленные и многосторонние научные, культурные, общественные связи. Азербайджанские выпускники всегда стремились высоко нести знамя родной «альма матер», быть верными ее славным традициям, продолжать и развивать их на земле Азербайджана.

ИСА ГАБИБОВ, доцент кафедры азербайджанской литературы Нахичеванского ГПИ имени академика Ю. Мамедалиева, кандидат филологических наук, член Союза писателей СССР.

ВЫПУСКНИКИ НОВО-РОССИЙСКОГО УНИВЕРСИТЕТА

Трвогой и болью пронизаны репортажи и корреспонденции из Азербайджана и Армении. Невозможно без содрогания наблюдать кадры кинохроники и фотографии, запечатлевшие жертвы погромов и перестрелок, сгоревшие дома, перевернутые автомобили, пустые глазницы расстрелянных окон. Слово светопреобразование — хаос, разгул слепых, нечеловеческих страстей, безумье от националистического дурмана.

И как же важно сохранить в этой сумятице трезвый рассудок, не потерять надежду. Как важно остановиться, задуматься, мысленно обращаясь к памятникам для нас примерам дружбы, сотрудничества, взаимного уважения народов, населяющих нашу страну. Об одном из таких примеров сотрудничества — в данном случае народов России и Азербайджана — эти искренние строки Иса Габиева, ученого и писателя, которые мы с благодарностью и уважением к автору предлагаем вниманию наших читателей.

го университета, а также ряда народных школ и семинарий.

В годы Советской власти он некоторое время преподавал в Бакинском Государственном университете, получил звание профессора. В 1930—1940 годы продолжил научно-педагогическую деятельность в Азербайджанском государственном медицинском институте. В годы культуры личности стал жертвой массовых репрессий, умер в 1943 году в Архангельской области.

Идаят Эйнал Султан оглы Султанов. Родился 15 июня 1884 года в городе Нахичевани. Начальное образование получил в Нахичеванском уездном училище. В 1898—1906 годах учился во Владикавказской классической гимназии. В 1906 году поступил на медицинский факультет Новоросийского университета. 26 сентября 1906 года обратился с просьбой в ректорат перевести его на юридический факультет. Был одним из любимых студентов профессора Алмазова. Отличался широкой образованностью, эрудицией, проявлял активность в студенческих мероприятиях.

В 1910 году окончил университет. Отец Идаята Султанова — Эйнал Султан — является дедом известного азербайджанского писателя Эйнали Султанова. Материалы, хранящиеся в Одесском областном архиве, позволяют широко изучить этот и другие факты автобиографии азербайджанского писателя.

Всех четверых азербайджанских интеллигентов, о которых мы коротко рассказали, объединяет то, что они являются выпускниками Императорского Новоросийского университета. И еще то, что все четверо родились на древней земле Нахичевани. Этот же университет окончили десятки азербайджанцев из других регионов Азербайджана. Для сведения хочу добавить, что первый президент Академии наук Азербайджанской ССР, академик Мирсадулла Мирсадулов тоже воспитанник Новоросийского университета.

Как видим, Новоросийский университет и азербайджанскую интеллигенцию связывают многочисленные и многосторонние научные, культурные, общественные связи. Азербайджанские выпускники всегда стремились высоко нести знамя родной «альма матер», быть верными ее славным традициям, продолжать и развивать их на земле Азербайджана.

ИСА ГАБИБОВ, доцент кафедры азербайджанской литературы Нахичеванского ГПИ имени академика Ю. Мамедалиева, кандидат филологических наук, член Союза писателей СССР.

Все годы своей работы в Одесском университете я испытывала чувство досады и некоторого дискомфорта, ибо мало что знала о многих событиях, происходивших в его стенах, а равно о подоплеке этих событий. Кое-что, правда, просачивалось в среду рядовых преподавателей в качестве слухов, а большего, по-видимому, нам знать и не полагалось.

Но что же сегодня, в пору гласности? Есть ощутимые сдвиги, коснулась она университета? Хорошо ли мы нынче информированы о том, каким образом решаются нашим руководством, профкомом и парткомом кардинальные вопросы университетской жизни, связанные с учебным процессом, охраной труда, перспективным планированием? Ведут ли студенты и сотрудники, скажем, о том, какое Трудовое соглашение «они заключили» с администрацией и какие позиции по охране труда в него включены? Неужели нет? Тогда придется хотя бы постфактум рассказать им об этом.

Мне повезло: о заключении этого коллективного договора я узнала совершенно случайно, второго января, в кабинете нового проректора по АХЧ. Самое смешное, что сама занимаюсь вопросами охраны труда на факультете РГФ. Если и меня не информировали, что уж говорить об «иных-прочих»...

Хочется спросить теперь обе «договаривающиеся стороны» — профком и АХЧ, — почему текст проекта соглашения не нашли нужным опубликовать в «ЗНК» для всеобщего обозрения и обсуждения, но уже собираются везти на утверждение в Киев?

В равной степени это относится и к статьям университетского бюджета на 1990 г. 25 декабря я беседовала с главным бухгалтером, и он обещал дать соответствующую информацию в университетской газете. Что ж, будем ждать...

Хотелось бы также увидеть и смету нашей профсоюзной организации, посмотреть, по каким статьям охраны труда в ОГУ израсходованы в прошлом году те самые 211 тысяч рублей, предоставленные в материалах Одесского облсовпрофа к областной профсоюзной конференции (конец прошлого года). Интересно узнать, какой процент из этой суммы израсходован на улучшение условий труда и учебы в аудиторском корпусе на Пролетарском бульваре, где вот уже 14-ю зиму прозябают три гуманитарных факультета, подготовительное отделение и ряд других подразделений ОГУ. И далее: сколько средств затрачивалось на эти же цели в прошлые годы, и почему — впустую?

Если обратиться к мемуарам — дневникам нашей первой зимовки на этом архипелаге в 1976—1977 гг., становится очевидным: заметного потепления с тех пор не намечилось. Помню, во вторую нашу зимовку я уже постепенно осваивала методики естественных наук — производила «замеры температуры» в аудиториях и на кафедрах РГФ. С утра в первых было плюс 11 градусов, к обеду тепло — до 13. Хуже обстояли дела на кафедре фонетики (плюс 9 весь день), отчего страдала артикуляция в ходе попыток общения не только на романо-германских, но и на родном языке.

Спешное утепление окон привело к двоякому эффекту: температура, действительно, несколько повышалась, однако, поступление кислорода заметно снижалось, что весьма ощутимо в переполненных маленьких аудиториях.

Последние зимы, правда, были мягче, но и в этих «благоприятных» условиях, не доходило до того, чтобы можно

было демонстрировать здесь иные туалеты, кроме верхней одежды.

Надо было делать какие-то научные выводы, обобщения, коль мы уже втянуты в такой эксперимент. «Умные головы» так объясняют феномен «Ледяного дома»:

а) районная котельная не в состоянии обеспечить теплом все возрастающее число новостроек в микрорайоне;

б) к нашему корпусу подведена труба меньшего, чем требуется, сечения;

в) еще будто бы виновато какое-то сопло (да простят мою некомпетентность в вопросах теплогоснабжения и канализации специалисты), ко-

торое надо бы рассверлить для увеличения пропускной способности, да только на это требуется команда районных властей, а они не склонны командовать;

г) проектом в корпусе предусмотрена калориферная система, которой надлежит подавать нагретый воздух в помещения (на первых порах ее даже и не пытались, помнится, включать, покуда студенты из ГДР не проломили эту «берлинскую стену», устроив настоящую забастовку: тогда калориферами занялись, и они были стали нагревать вестибюль и коридоры — что, если проводить занятия в них, а не в аудиториях?);

д) в аудиториях маловато радиаторов (как-то в одном из докладов бывший ректор В. В. Сердюк упоминал, что зное количество погонных метров радиаторов было разворовано еще на стадии сооружения корпуса); впрочем, в ходе недавней беседы с новым проректором по АХЧ тов. А. В. Нецаевым я узнала, что радиаторам, согласно проекту, отводилась и вовсе второстепенная роль: главным источником тепла должна быть как раз калориферная;

е) корпус построен без учета специфики нашей «суровой климатической зоны», т. е., очевидно, наличия в ней времен года (как-то: зима, осень и т. п.).

Эта калорифер-радиаторная симфония, разумеется, не всякому слуху приятна и интересна; какие бы объяснения холодрыге ни давались, во всех ощущалась какой-то немуральный налет безнадежности. Помнится, и поэт сомневался в возможности исполнения стоящего произведения «на флейте» наших «водосточных труб»...

Но учебный процесс продолжается и в экстремальных условиях — отпустить студентов при плюс 12 в аудиториях? Боже избави. И не было еще случая, чтобы кто-нибудь замерз на занятиях. Да это просто невозможно в тесноте аудиторной: студенты же своими телами друг друга греют. Но об этом ниже.

А еще согревала нас надежда, что в Приморском районе построят-таки новую котельную. Однако, на последней отчетно-выборной профсоюзной конференции председатель профкома ОГУ Л. Х. Калустьян заверил нас, что в обозримом будущем новой котельной нам не видать. Что же делать? Установив «буржуйки»?

Опыт свидетельствует о том, что вопрос наш в принципе не так уж безнадежен, как в том нас пытаются уверить. Только надо им ЗАНИМАТЬСЯ. Постоянно, настойчиво.

Когда в прошлом году профбюро факультета РГФ всерьез взяло за горло хозяйственников, откуда и взялось потепление. Городские службы сумели изыскать возможность повысить температуру в системе отопления с 40 до 75 гра-

дусов. И хотя товарищи В. С. Тимофеев и А. С. Бонецкий считали такой исход совершенно невозможным, успех был достигнут, в чем немалая заслуга тов. С. В. Маргашук.

Тогда же немедленно заменили разбитые оконные стекла, хотя еще ранее на ученом совете кто-то успел доложить, будто корпус к зимовке готов.

Но все это, как говорится, цветочки, потому что зима на пока балует. Впрочем, и сегодня температура в отдельных аудиториях не превышает 14 градусов при норме — 18. Можем и «продержимся» как-то эту зиму, получим очередные «индальгенции» — больничные листки. Что ж, мы привычны

ходить в атаки и закрывать амбразуры, строить узкоколейки и в самое мирное время. Быть может, поэтому так велик наш интерес к тыловым вопросам бюджета и трудового соглашения.

Посему спешу сообщить всем заинтересованным с факультетов РГФ, юридического и филологического, что в упомянутом трудовом соглашении есть пункт о создании в I квартале специальной комиссии, которая будет решать судьбу нашего корпуса (передать его портовому холодильнику или нашим фигуристам, все чаще оказываемым в призраках). Руководитель отдела охраны труда ОГУ В. С. Тимофеев определил и мое конкретное участие в этом деле. Оказывает, мне надлежит «провести паспортизацию всех аудиторий факультета РГФ». Пусть меня простит уважаемый Виктор Семенович, но мне что-то не хочется осваивать еще одну «смежную» специальность, коль я худо-бедно могу уже написать популярную книжку о работе котельных. По-моему, хватит совместительств. Тем более, что у меня как-никак еще одна специальность имеется, ...основная, преподавательская.

И потом комиссия без средств... Это, знаете ли, настораживает. Это вроде вьетнамского бальзама — не лечит, а только временно снимает головную боль...

II.
Как у нас ни холодно, но у нас еще и тесно, и душно, и темно. Хороший ассортимент, правда? Никак не соответствуют санитарным нормам условия в аудиториях 96, 97, 100—102, 117, 122, 137, 142, 146—152, 161—163а и некоторых других на IV этаже, куда не было доступа во время обследования.

Скамьи с пюпитрами в иных аудиториях расположены так, что студенты сидят спиной к естественному освещению и боком — к доске. По свидетельству В. С. Тимофеева, освещенность в них ниже нормы. Размеры этих помещений никак не рассчитаны на то количество студентов стационара и заочного отделения, что в них обитает (см. СНиП II-68-78, ч. II, гл. 68). Кстати, аудитории таких размеров СНиПом вообще не предусмотрены.

При отсутствии кондиционирования объем учебных помещений должен составлять не менее четырех кубометров на одного человека (пункт 3.21 СНиП), а площадь — 2,2 кв. метров, при этом в небольших аудиториях площадь на одного человека должна быть больше, чем вышеназванный метраж, установленный для помещения, рассчитанного на 25 учащихся.

Контрольные замеры показали, что, скажем, в 102 аудитории объем рассчитан на

10—11 человек, площадь — лишь на 7—8. В 152 аудитории — соответственно 13 и 8. А что делается у нас? За пять столов втискивается 15—20 студентов. Здесь они часами высиживают на узких скамьях, за узкими же пюпитрами. Попробуйте в таких условиях не то что контрольную писать, а хотя бы конспектировать.

А каким, объясните, нормам соответствует пропускная способность двух наших «точек питания», в особенности во время сессий на стационаре, заочном, вечернем отделении и занятиях на подготовительном отделении? В чьей компетенции эта сторона нашего житья-бытья в корпу-

се гуманитарных факультетов? Хотелось бы получить вразумительное разъяснение и по этим вопросам от соответствующих служб университета.

14 декабря минувшего года на встрече руководителей треста и «куста» студенческих столовых и буфетов с членами профбюро факультетов РГФ, ГГФ, филологического, биологического и юридического, в присутствии представителя АХЧ И. С. Малярчука нам совершенно случайно стало известно о том, что, во-первых, на сентябрьском 1989 г. заседании совета ректоров принято решение об изменении рабочего режима в вузах с целью нормализации питания студентов и сотрудников: предусматриваются три перерыва продолжительностью не менее 25 минут.

Во-вторых, узнали, что в университете создается кооператив общественного питания. В этой связи хочется спросить товарищей Л. Х. Калустьяна, И. П. Зелинского и Н. П. Коваленко, почему мы до сих пор работаем в антифизиологическом режиме? Почему не выполняется решение совета ректоров, в котором, очевидно, есть и представитель ОГУ?!

О ценах в университетских предприятиях общественного питания. Кто даст гарантию, что они будут низкими в организованном кооперативе? Если, скажем, отталкиваться от тех цен, что установлены кооперативом «Иверия» при общежитии № 9, — а ведь обещалось работать по ценам III категории, а вовсе не по ресторанным, — тогда обед окажется не по карману многим студентам и сотрудникам. И, кстати, кто собирается «пожертвовать» этому кооперативу СВОИМ ДЕЛОМ в ущерб

ву те 500 тысяч, что он просит?..

...Перечисляя наши беды, задаешься вопросом, долго ли еще будем заниматься мерами температуры, кубатуры и площади, освещенности в люксах? Долго ли будем брать на учет столы и аудиторные доски, составлять донесения коменданту о выбитых стеклах, интересоваться меню и ценами в наших столовых и буфетах? Долго ли еще в нашем корпусе будет холодно, голодно, тесно и темно? И долго ли этого не будут замечать те, кому это вменено служебными обязанностями? И, наконец, долго ли преподавателям придется заниматься

главному — подготовке полноценных специалистов, гуманитарных и образованных людей — настоящих интеллигентов? Ведь и у нас СВОИХ ПРОБЛЕМ хватает...

З. ПОДОЛЯН,
ст. преподаватель факультета РГФ.

Примечание редакции: профком отрицает факт упоминания на областной профконференции 211 тыс. руб., израсходованных по статьям охраны труда в 1989 г.

«...Но для полной объективности заглянем в материалы проверок госторгинспекции. В четвертом квартале (1989 г. — ред.) их было 48. В 35 из них вскрыто 84 нарушения: торговля по неправильным ценам, обвес и обсчет, реализация блюд с истекшим сроком хранения, содержание в плохом санитарном состоянии помещений и тому подобное.

Грешат этими нарушениями работники столовых № 8 и № 11 института связи, столовой-раздаточной госконсерватории, буфетов политехнического института, столовой № 19 ОТИПП, столовой № 1 и буфетов госуниверситета, столовой № 16 финансового техникума и других.

...Не забываются о развитии сети студенческого общепита госуниверситет, сельхозинститут, институты народного хозяйства и связи, пединститут, консерватория, техникумы измерений, промавтоматики, совторговли.

...Сеть общепита в вузах, к сожалению, сегодня не развивается, а сокращается. Госуниверситет передал свое кафе на 40 мест кооперативу».

«Чем питаешься, студент?» Б. ЛЕОНОВ, Г. САДОВНИЧЕНКО, «Знамя коммунизма», 18 января с. г.).

По вине корректора в полемических заметках «Фельетон и анекдот» А. Яни («ЗНК» № 3 за 19 января с. г.) имел место пропуск текста. Во второй колонке следует читать: «Именно постскриптом оправдывает заголовок фельетона. Приведу этот постскриптом неизвестного анекдотиста полностью и дословно». И далее по тексту.

В последней фразе этого абзаца после слова «городить» надо читать «огород с бузиной». Кроме того, в заголовке заметок не должно быть кавычек.

В материале «Спасибі, Сашо, за побутівку» в этом же номере искажена фамилия председателя студпрофкома. Вместо «О. Ерменко» следует читать «О. Ермоленко». Корректор наказан. Редакция приносит извинения А. Яни и А. Ермоленко.

ПИШИТЬ НАМ: 270057, Одеса-Центр, вул. Петра Великого, 2, держуніверситет, редакція газети «За наукові кадри».

ЗАХОДИТЕ: Одеса, вул. Радянської Армії, 24, 1-й поверх, кімната, 9.

ДЗВОНІТЬ: Тел. 23-84-13.

Редактор М. ЩЕРБАНЬ.